

Драгомир ЂУЛАФИЋ

ЛИСТ

Ћутим
док јесен сиши лако
као киша блага

Слутим
тишину која ће свакако
подаље од кућна прага
да нас завије

Жудим
у твојој руци
мјесечином обасјан чист
да се зајутим
као последњи опао лист

ЈЕСЕЊИ ЧОВЈЕК

У олуку сам
гдје кише збирају
своје снове

Бунара око
вјечни покој
листу

Под стрехом
босоног бог сам
ластиног пута дио
заноћио

ДУКАТ

На души свјетлуцав
у свако доба нечујан
не заустави нико му звук

громаде ни ватре даљине ни коб
наспред мора кап воде на длану
злу не требало вазда добродошла
мелем за рану у свијет да те отпрати
из свијета да те дочека мајчина ријеч

УДАРЦИ

Рушне куће двориште срце
моје одсвуда одграђено
бескућници пребивају
у њему
дананоће туђи коњи и пси
походе гмизавци
све стравичније
обузима га трава
прелијећу птице
заобилазе комшије
пола вијека дуго слушам
познато куцање
ударце сјекире у дубрави
дрвосјечу још никако да упознам

СВЕ ЈЕ

Такнем те касном руком
Твоје ме обе приме
Живот и смрт, две зиме
Везане дугиним луком

Заумно веком веје
Даљина сјаји тамни
Трен о само, само мамни
Све је, о све је, све је

Речи дивљачи вруће
Финим се месом хране
Из стиха поете ране
Нек сване, о нека сване

ВЕЧЕРЊА

Тајанства вечерња путујућа
Трпни часи опроста свих
О само још мало вјечна уснућа
Звуком бојим потоњи стих

О само још мало ждралова сушти
Кликтаји чији ме још студ нити
Везује за овај живот немушти
Из којег једном ваља испловити

Трпни часи вјечна уснућа
О само још мало селбна јата
Па збогом дане грано трепћућа
Збогом вранче потоњег свата

ДОДИРИ

Одлазим из завичаја пуст
и пун љубави . Ослушкујем ријеку, биље,
гласове и шуме са свих страна, из ваздуха,
трава, са звијезда, грана, стијена,
силазе к мени, у мене, низ планину, стрмином,
као поток плаховит сливајући се. Одлазим, није ми
први пут, за мном мајчине ријечи и ћутња гргоље.
Ја чујем и видим бјеласање сјајних камичака
док се низ стјеновита корита поточања сурвавају,
сударају, дотичну, гребу, цвиле, мукло, одзвањају,
и сами одлазећи некуда незнано. Запљушти по мени
киша. Ромор њен су стопе које ме односе
у свијет бијели. С бријега на бријег, као с вијека
на вијек, лук дуге напет затвара мисао. Срећан
на вријеме устријељен љепотом њених боја.
Одлазим из завичаја опет. Мајка стоји
уз ћошак кућни, сва се кућа наслонила на мајку,
маше. Шуми у ваздуху самоћа, благо
премошћује раздаљину. Врхови њених прстију
додирују моју језу.